

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Dany Černé a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **Krajská hygienická stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě**, se sídlem Na Bělidle 7, 702 00 Ostrava, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 3.10.2008, čj. SKO-0629/07-52,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 3.10.2008, čj. SKO-0629/07-52, jímž byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.5.2008, čj. SKO-0629/07-46, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci jako správci osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“) uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč za porušení povinnosti stanovené v ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, tedy povinnosti zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Tato pokuta byla uložena žalobci proto, že zpracovával osobní údaje subjektu údajů – uchazeče o zaměstnání, i po ukončení výběrového řízení na uvolněné pracovní místo, a to bez výslovného souhlasu tohoto subjektu údajů. Přitom žalovaný neshledal, že by byla naplněna některá z výjimek ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona o ochraně osobních údajů.

Žalobce předně namítl, že žalovaný svá rozhodnutí opřel pouze o tvrzení subjektu údajů, která uvedl ve svém podnětu k zahájení správního řízení, tedy že mu žalobce nevrátil písemnou žádost o zaměstnání ze dne 29.5.2006 obsahující údajný profesní životopis a úředně neověřenou kopii zneplatněného osvědčení č. xxx, vydaného Českou advokátní komorou, a kopii sdělení české advokátní komory ze dne 6.1.2004, jímž Česká advokátní komora sdělovala subjektu údajů, že bylo vyhověno jeho žádosti o vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Žalovaný se podle žalobce nevypořádal s jeho námitkou, že subjekt údajů žalobci nikdy nepředložil listiny, které by byly použitelné pro výběrové řízení na příslušné pracovní místo. Žalobce totiž od zájemců o zaměstnání vyžaduje profesní životopis, který musí mít formu stanovenou žalobcem a musí obsahovat informace o osobě (jméno, příjmení, adresa, národnost, datum narození), o pracovních zkušenostech, o ostatních znalostech a dovednostech a případné doplňující informace. Nositel údajů zaslal žalobci žádost, která nebyla ani dle formy, ani dle obsahu takovým profesním životopisem. Neobsahovala přitom kromě jména a příjmení ani žádné jiné osobní údaje. Zasláné kopie listin přiložené k této žádosti pak žalobce nepovažoval za úřední doklady, neboť nebyly úředně ověřeny. Proto byly pro něj neprůkazné a nevyužitelné k identifikaci subjektu údajů. Vzhledem k jejich neprůkaznosti je žalobce nepovažoval za osobní či citlivé údaje. Za identifikační údaje totiž žalobce považuje pouze údaje použitelné k úředním účelům k identifikaci fyzických osob k plnění zákonných oprávnění, nikoliv jakékoliv kopie úředně neověřených listin, byť by i obsahovaly posloupnost čísel tvaru rodného čísla. Jak vyplynulo v řízení ze svědecké výpovědi subjektu údajů, subjekt údajů se před podáním žádosti o zaměstnání dostavil ze své vůle k žalobci, byl žalobcem informován o nabízeném volném pracovním místě a na základě tohoto pohovoru zaslal žalobci žádost o přijetí společně s přílohami, které však podle žalobce neobsahují žádné úředně použitelné osobní údaje subjektu údajů. Z toho žalobce dovozuje, že principy ochrany osobních údajů ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů nemohly být formálně ani materiálně porušeny.

Žalobce rovněž poukázal na to, že podle § 4 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů se shromažďováním rozumí systematický postup nebo soubor postupů, jehož cílem je získání osobních údajů za účelem jejich dalšího uložení na nosič informací pro jejich okamžité nebo pozdější zpracování. Žalobce v tomto smyslu osobní údaje subjektu údajů neshromažďoval, neboť nebyla naplněna ani podmínka systematickosti sběru osobních údajů, ani podmínka uložení osobních údajů na nosič informací.

Dále žalobce namítl, že subjekt údajů dopisem ze dne 1.8.2006 vyzval, aby v případě, že nebude souhlasit se zpracováním osobních údajů, tuto skutečnost sdělil žalobci. Na tuto písemnost subjekt údajů nikdy nereagoval. Žalobce rovněž upozornil, že pokud by subjekt údajů podle § 21 zákona o ochraně osobních údajů požádal žalobce o sjednání nápravy, byl by informován, že zasláné dokumenty byly skartovány a v žádném případě nehrozí nebezpečí zneužití jeho osobních údajů.

Konečně pak žalobce namítl, že šlo o údaje dobrovolně poskytnuté subjektem údajů pro účely výběrového řízení na pracovní pozici podle ustanovení § 9 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů, nešlo tedy o údaje, k jejichž použití by žalobce potřeboval ve smyslu tohoto zákona předchozí souhlas subjektu údajů. V intencích ustanovení § 20 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů pak žalobce údaje o žadateli o zaměstnání po skončení výběrového řízení, tedy výběru vhodného uchazeče, skartoval. Tuto skutečnost žalovanému v rámci řízení žalobce sdělil, nicméně žalovaný ji ignoroval.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a k žalobním bodům připojil následující doplňující argumentaci:

Pokud žalobce argumentuje tím, že mu byly subjektem údajů zaslány pouze listiny, které nebyly použitelné pro přijetí uchazeče do pracovního poměru a že žádost (životopis) nebyla sepsána ani co do formy, ani co do obsahu jako profesní životopis, žalovaný namítá, že jakýkoliv životopis obsahuje osobní údaje ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů, a tato skutečnost byla zjištěna i v projednávaném případě. Nadto žalovaný poukázal na to, že takovou argumentaci žalobce své pochybení vlastně ještě zhoršuje, neboť pokud zpracovával podle svého tvrzení osobní údaje, které nebyly použitelné pro výběrové řízení, tím spíše je zpracovával bez řádného důvodu, neboť pro takové zpracování údajů nedisponoval souhlasem subjektu údajů a nebylo možno aplikovat ani jiný právní titul zpracování údajů podle § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona o ochraně osobních údajů. Žalobce přitom připouští, že v obsahu získaných podkladů byly osobní údaje subjektu údajů, nicméně žalobce je za osobní údaje nepovažoval, neboť podle jeho názoru nejde o osobní údaje úředně využitelné k identifikaci fyzické osoby. Takový výklad považuje žalovaný za svérázný a nepřípustně zužující. Osobním údajem je jakýkoliv údaj umožňující jednotlivě nebo v souhrnu jednoznačně určit konkrétní fyzickou osobu. Z ustanovení zákona o ochraně osobních údajů nijak nevyplývá, že by hodnocení toho, co je nebo není osobní údaj, a zda se jeví být pravdivým a věrohodným, bylo na případném zpracovateli či správci osobních údajů. Zákon též neuvádí, že by osobním údajem byl identifikační údaj uváděný pouze na „úředně ověřených dokladech“. Žalovaný v této souvislosti odkázal na ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů.

Pokud jde o argumentaci žalobce, že nebyl naplněn znak shromažďování údajů podle zákona o ochraně osobních údajů, proto nemohl být žalobcem ani porušen zájem chráněný zákonem, žalovaný poukázal na to, že žalobce zaměňuje pojem zpracování osobních údajů s pojmem shromažďování osobních údajů. Pojem zpracování osobních údajů je přitom širší.

Žalovaný proto navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Ze správního spisu vplynuly, s ohledem na obsah žalobních bodů, následující relevantní skutečnosti:

Dne 15.1.2007 se na žalovaného obrátil JUDr. Vladimír B., CSc. (dále jen subjekt údajů) s podnětem ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o ochraně osobních údajů, v němž uvedl, že se písemnou žádostí ze dne 29.5.2006 u žalobce ucházel o zaměstnání na pozici právníka. Na toto pracovní místo nebyl vybrán, což mu sdělila ředitelka žalobce přípisem ze dne 29.5.2006. Žalobce mu však v návaznosti na ukončení výběrového řízení nevrátil zpět jeho žádost s přílohami, obsahující osobní údaje, které subjekt údajů poskytl žalobci pouze pro účely výběrového řízení o obsazení pracovní pozice právníka. Namítl, že žalobce pouze v dopise ze dne 29.5.2006, jímž ho informoval o tom, že na příslušné pracovní místo nebyl vybrán, zmínil, že si jeho žádost ponechá pro případné další výběrové řízení, a pokud by subjekt údajů s takovým postupem nesouhlasil, nechť svůj nesouhlas v určené lhůtě sdělí. Subjekt údajů nepovažoval za přípustné, aby žalobce takovým způsobem konstruoval fikci souhlasu s dalším zpracováním osobních údajů, neboť by to odporovalo ustanovení § 4 písm. n) zákona o ochraně osobních údajů.

Ve spisu je dále založen přípis ředitelky žalobce ze dne 3.8.2006 adresovaný subjektu údajů, v němž je uvedeno: „[D]ěkujeme za Váš zájem o pracovní místo „právník“ Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě. Oznamujeme Vám, že jste na

nabízené místo bohužel nebyl vybrán. Vámi doručené materiály povedeme v evidenci po dobu dvou let. Pokud v uvedené době nepožádáte o vrácení Vámi zaslanych materiálů, budou po uplynutí výše uvedené doby skartovány. Zasláním uvedených materiálů máme za to, že souhlasíte se zpracováním osobních údajů v souladu se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, které jsou uvedeny ve Vámi zaslanych materiálech po výše uvedenou dobu pouze pro potřebu Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě. V případě, že nesouhlasíte s výše uvedeným zpracováním osobních údajů, sdělte nám prosím tuto skutečnost obratem písemně.“

Na základě tohoto podnětu žalovaný dne 20. 3. 2007 zahájil se žalobcem správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. d), e) a f) zákona o ochraně osobních údajů v souvislosti s nabídkou volného pracovního místa „právník“ v roce 2006 tím, že přijal profesní životopis s přílohami uchazeče o volné místo JUDr. Vladimíra B., CSc., kterému po oznámení ze dne 3.8.2006 o nepřijetí na pracovní místo uvedené dokumenty nevrátil. Podle žalobce tento skutek mohl zakládat porušení povinností podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. e), § 5 odst. 2 a § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů.

Mezi podklady shromážděnými v průběhu řízení jsou ve správním spisu založeny mj. žádost subjektu údajů o přijetí do pracovního poměru ze dne 29.5.2006, v níž je subjekt údajů identifikován jménem, příjmením a adresou trvalého pobytu, dále tato žádost obsahuje životopisná data týkající se jeho profesní kariéry. K této žádosti bylo přiloženo osvědčení České advokátní komory č. xxx ze dne 19.8.1996 o zápisu subjektu údajů do seznamu advokátů, v němž je subjekt údajů identifikován jménem, příjmením a rodným číslem. Dále pak k této žádosti byl přiložen přípis České advokátní komory adresovaný subjektu údajů, v němž je identifikován jménem, příjmením a adresou trvalého pobytu shodnou s adresou uvedenou v žádosti o přijetí, v němž se subjektu údajů sděluje, že byl ze seznamu advokátů vyškrtnut.

Ve spisu je dále založen přípis žalobce ze dne 5.4.2007, v němž subjekt údajů informuje o tom, že jeho žádost s přílohami byla skartována.

Pokud jde o případný souhlas subjektu údajů se zpracováním údajů, vplynuly ze správního spisu následující skutečnosti:

Žalobce na výzvu žalovaného po zahájení řízení ve svém vyjádření ze dne 5.4.2007 uvedl, že subjekt údajů poskytl žalobci své osobní údaje dobrovolně (z vlastního rozhodnutí), a tedy vyslovil souhlas s jejich zpracováním. V průběhu osobního pohovoru s pracovníky žalobce byl subjekt údajů informován o uchování dat pro případná další výběrová řízení na pozici právníka. Proti tomu subjekt údajů neměl námítky a ani nepožadoval vrácení materiálů. Žalobce proto považoval toto jednání za konkludentně projevovaný souhlas ve smyslu ve smyslu § 4 písm. n) zákona o ochraně osobních údajů. Následně, v duchu tohoto pohovoru, žalobce žádost s přílohami subjektu údajů uchovával pro potřeby případného dalšího výběru uchazečů, protože žádný z původně přihlášených uchazečů nebyl přijat. O tom byl žalobce informován právě dopisem ze dne 3.8.2006. Ředitelka žalobce posléze rozhodla o výběru vhodného uchazeče až v polovině listopadu 2006. V prosinci 2006 pak byly všechny dosavadní přihlášky skartovány.

Ze svědeckých výpovědí pracovníků žalobce, které byly v řízení před žalovaným pořízeny, vplynulo rovněž jejich tvrzení, že obdrželi od subjektu údajů svolení pro další použití jeho osobních údajů pro případ, že nebude na volné místo přijat. Subjekt údajů to ve

své svědecké výpovědi naopak vyloučil. Uvedl, že byl informován pouze o tom, že s jeho osobními údaji bude nakládáno ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů. Nebyl po něm souhlas se zpracováním osobních údajů i po skončení výběrového řízení požadován a takový souhlas nedával.

Dále pak na výzvu žalovaného žalobce sdělil, že rozhodnutí o vypsání výběrového řízení včetně jeho časového vymezení a počtu kol není upraveno vnitřním předpisem, k přijetí vybraného uchazeče na pozici „právník“ v roce 2006 byl dán ústní souhlas ředitelky žalobce. Za rozhodnutí o ukončení výběrového řízení tak žalobce považuje okamžik, kdy ředitelka žalobce oznámila vybranému uchazeči, že s ním bude uzavřen pracovní poměr.

Na základě takto zjištěných skutečností žalovaný jako správní orgán prvního stupně (po předchozích dvou rozhodnutích, která posléze byla v rozkladovém řízení zrušena – od jejich rekapitulace lze s ohledem na žalobní body upustit) dne 29.8.2008, pod čj. SKO-0629/07-46, vydal rozhodnutí, jímž žalobci, jak již bylo výše uvedeno, uložil za správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, pokutu ve výši 2.000,- Kč. Z hlediska žalobních bodů opřel své rozhodnutí o následující relevantní argumentaci – žalobce je podle žalovaného správcem osobních údajů uchazeče o zaměstnání podle § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů, a to za účelem výběru vhodného uchazeče o zaměstnání a následného uzavření pracovní smlouvy. Zaměstnavatel, který má v úmyslu přijmout nového zaměstnance na základě výběrového řízení, shromažďuje osobní údaje předem neurčitého počtu osob (uchazečů), které projeví svůj zájem stát se jeho zaměstnancem. K tomuto shromažďování nepotřebuje jejich souhlas, neboť je kryto výjimkou ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů (osobní údaje lze zpracovávat bez souhlasu subjektu údajů, jestliže je zpracování nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání o uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů). Žalovaný posléze dovedl, že jednání o uzavření smlouvy v případě výběrového řízení je ovšem ve vztahu k subjektu údajů ukončeno již tehdy, kdy je mu sdělen výsledek výběrového řízení vztahující se k jeho osobě – tj. že konkrétně subjekt údajů byl či nebyl vybrán. Jednání o uzavření smlouvy tedy nekončí až okamžikem, kdy byla smlouva uzavřena s někým jiným. V tomto ohledu odkázal žalovaný na ustanovení § 43b odst. 1 písm. c) zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého návrh na uzavření smlouvy, i když je neodvolatelný, zaniká dojitím projevu o odmítnutí návrhu navrhovatelí. Za těchto okolností byl oprávněn žalobce zpracovávat v posuzovaném případě osobní údaje subjektu údajů pouze do okamžiku, kdy mu sdělil, že na pracovní místo nebyl vybrán. K dalšímu zpracování osobních údajů by musel disponovat výslovným souhlasem subjektu údajů ve smyslu § 5 odst. 4 zákona o ochraně osobních údajů. Ze shromážděných podkladů pro rozhodnutí pak žalovaný vyvodil, že žalobce takovým souhlasem nedisponoval, byť svědecké výpovědi zaměstnanců žalobce tvrdily opak. Žalovaný při hodnocení těchto výpovědí poukázal na rozpor s jinými faktickými kroky žalobce, tj. na to, že posléze žalobce zasílal subjektu údajů dopis, který konstruoval konkludentní souhlas s dalším zpracováním osobních údajů, a na to, že ve vztahu k jiným uchazečům nebyl rovněž obdobný souhlas vyžádán. Za těchto okolností hodnotil výpověď pracovníků žalobce jako nepravděpodobnou. Na základě toho dospěl žalovaný k závěru, že žalobce porušil povinnost podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů tím, že od ukončení výběrového řízení ve vztahu k subjektu údajů dále až do deklarované skartace uchovával jeho osobní údaje bez výslovného souhlasu.

V rozkladu proti tomuto rozhodnutí žalobce uplatnil v zásadě shodné námitky, jako v posléze v žalobě.

Předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí o rozkladu v podstatě jinými slovy převzal základní rysy právní argumentace správního orgánu prvního stupně a z hlediska žalobních námitek toto rozhodnutí neobsahuje specificky relevantní argumentaci.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst.1, 2 s.ř.s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.). Soud přitom dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. Vedly ho k tomu následující důvody:

Podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů se právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů jako správce nebo zpracovatel dopustí správního deliktu tím, že zpracovává osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů mimo případy uvedené v zákoně.

Podstatnými znaky skutkové podstaty tohoto správního deliktu, který byl žalobci vytýkán, je tedy:

- a) správce nebo zpracovatel zpracovává,
- b) osobní údaje,
- c) bez souhlasu subjektu údajů,
- d) ledaže je takové zpracování kryto zákonnou licenci.

Uplatněné žalobní body se dotýkají naplnění v podstatě všech těchto rozhodných znaků.

V první řadě žalobce namítl, že v případě poskytnutých údajů nešlo o osobní údaje, a to v zásadě proto, že nešlo o údaje ověřené, které by nevykazovaly možnou pochybnost o jejich správnosti. S takovým závěrem nelze souhlasit.

Zákon o ochraně osobních údajů definuje v ustanovení § 4 písm. a) osobní údaj jako **jakoukoliv** informaci týkající se určeného **nebo určitelného** subjektu údajů, přičemž subjekt údajů se považuje za určený **nebo určitelný**, jestliže lze subjekt údajů přímo **či nepřímo identifikovat** zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.

S ohledem na tuto definici nutno konstatovat, že údaje poskytnuté žalobci subjektem údajů v rámci žádosti o přijetí a k ní připojených příloh do zaměstnání byly osobními údaji ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů. Pro charakter těchto údajů jako osobních údajů není totiž z hlediska zákonné definice nikterak podstatný jejich zdroj, resp. skutečnost, že jde o údaje autentifikované, ale je rozhodující, zda jde o údaje vztahující se k určenému nebo určitelnému subjektu údajů. Onou určeností, resp. určitelností subjektu údajů se pak nemíní průkazná identifikace jeho totožnosti ve smyslu úřední jistoty (pak by totiž vskutku bylo nutno chápat jako osobní údaj pouze takový údaj, který se vztahuje k osobě, která se správcí či zpracovatelem osobních údajů prokázala veřejnou listinou prokazující totožnost), ale potenciální možnost na základě jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu, odlišit tento subjekt od množiny jiných subjektů. Kombinace jména a příjmení, místa bydliště a rodného čísla, což všechno byly údaje, které v materiálech spojených se žádostí o přijetí do zaměstnání subjekt

údajů žalobci poskytl, jsou, jak vyplývá z ustáleného výkladu citované definice § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, nepochybně oněmi prvky, které jsou specifické pro fyzickou a zejména sociální identitu subjektu údajů, přitom pak lze na základě jejich souhrnu jedinečnost subjektu údajů určit, tj. subjekt údajů identifikovat ve výše naznačeném smyslu. Přinejmenším rodné číslo je stále (i přes možné duplicity) považováno v kombinaci se jménem a příjmením za jednoznačný identifikátor osoby. Soud opět zdůrazňuje, že jde o jednoznačnou určitelnost ve smyslu potenciální schopnosti odlišit jeden subjekt od druhého, nikoliv, jak naznačuje žalobce, **nabýt jistotu o pravdivosti těchto údajů**. To, že osobní údaj může být i nepřesný, ostatně naznačuje i ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, které ukládá správci údajů povinnost v případě, že takovou nepřesnost zjistí, osobní údaje opravit.

Ostatní údaje poskytnuté subjektem údajů žalobci se pak subjektu údajů nepochybně týkaly – šlo o údaje v nejširším smyslu se týkající jeho školní a profesní kariéry. Soud se rovněž ztotožňuje s úvahou žalovaného, že již z povahy věci musí vyplývat, že ve výběrovém řízení na pracovní místo uchazeč o zaměstnání potenciálnímu zaměstnavateli poskytuje o své osobě, kterou identifikuje i ve vlastním zájmu nezaměnitelně, osobní údaje v rozsahu nutném pro průběh výběrového řízení. Bez takových osobních údajů by žádné výběrové řízení nemohlo proběhnout. Konec konců sám žalobce se subjektem údajů na základě jím doložených údajů jednal – musel tedy považovat informace o jeho osobě za postačující k závěru, že šlo v případě konkrétního uchazeče o konkrétní určitelný subjekt (jinak by neměl s kým jednat, komu odesílat dopisy atd.).

Za těchto okolností soud zcela přisvědčuje závěru žalovaného, že údaje poskytnuté subjektem údajů v rámci výběrového řízení byly skutečně údaji osobními ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů a v tomto bodu je žaloba nedůvodná.

Dále žalobce namítl, že se žalovaný vůbec nezabýval tím, zda byl v jeho případě naplněn znak uvedený v § 4 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, tj. zda vůbec byly osobní údaje žalobcem shromažďovány, tedy zda žalobce systematicky osobní údaje sbíral za účelem jejich dalšího uložení na nosič informací.

Z hlediska výše naznačených znaků skutkové podstaty správního deliktu žalobci kladeného za vinu je rozhodným pojmem pojem zpracování údajů, nikoliv pojem shromažďování osobních údajů. V tomto ohledu je argumentace žalovaného ve vyjádření k žalobě zcela přílehlavá. Podle § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů se pak zpracováním osobních údajů rozumí jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zejména se jím rozumí shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace. Shromažďování osobních údajů tak sice může být jedním z projevů širšího pojmu zpracování osobních údajů, nemusí tomu však být nutně. Zpracovatel nebo správce osobních údajů může disponovat osobními údaji z jiného zdroje, než je jejich shromažďování, tj. ve smyslu definice § 4 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů skutečně systematický postup nebo soubor postupů, jehož cílem je získání osobních údajů za účelem jejich dalšího uložení na nosič informací pro jejich okamžité nebo pozdější zpracování. Z hlediska pojmu zpracování osobních údajů je klíčové, že správce, resp. zpracovatel, osobními údaji disponuje, a dále s nimi nakládá. Jinak řečeno, pokud nějaký subjekt vypíše výběrové řízení na pracovní místo, stanoví, že účast v řízení je podmíněna poskytnutím životopisu (od nichž se neočekává

z povahy věci nic jiného, než že se budou sestávat pouze z osobních údajů), a to písemnou formou, pak jde cílenou snahu získat osobní údaje od uchazečů o zaměstnání pro další využití. Jinak by totiž ani výběrové řízení nemohl provést. V kontextu projednávané věci je naprosto nerozhodné, že subjekt údajů poskytl žalobci životopis neúplný, v nesprávné formě apod. Soud pak v neposlední řadě poukazuje na rozpor této žalobní námitky s vlastním jednáním žalobce, který při osobním jednání se subjektem údajů i podle svého vlastního tvrzení subjekt údajů poučil podle § 11 zákona o ochraně osobních údajů, **jak jeho osobní údaje budou zpracovávány**. Sám žalobce tedy neměl pochybnost o tom, že údaje předložené uchazeči o zaměstnání v rámci výběrového řízení jsou osobními údaji, a že je žalobce v rámci tohoto řízení zpracovává. Žalobce tedy získané osobní údaje uchazečů o zaměstnání zpracovával ve smyslu § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, neboť s nimi dále nakládal v rámci průběhu výběrového řízení, přinejmenším je ve výběrové komisi, kterou žalobce k posouzení nabídek stanovil, posuzoval, vzájemně porovnával apod. I tato žalobní námitka je proto nedůvodná.

Konečně pak žalobce namítl, že údaje zpracovával na základě souhlasu subjektu údajů, resp. že souhlas subjektu údajů s ohledem na ustanovení § 9 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů nebyl vůbec zapotřebí. I tuto námitku soud neshledal důvodnou.

Předně je třeba konstatovat, že ustanovení § 9 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů je v posuzované věci zcela neaplikovatelné. Toto ustanovení umožňuje zpracovávat **citlivé osobní údaje** pouze za předpokladu, že je zpracování nezbytné pro dodržení **povinností a práv správce odpovědného za zpracování v oblasti pracovního práva a zaměstnanosti, stanovené zvláštním zákonem**. V první řadě se toto ustanovení vztahuje k citlivým údajům ve smyslu § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů (údaje vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuálním životě atd.), o něž v posuzované věci vůbec nejde. Zejména však nic nevypovídá o tom, že by bylo lze takové údaje zpracovávat bez souhlasu subjektu údajů. Naopak zmíněné ustanovení možnost zpracování takových údajů vedle základní podmínky souhlasu subjektu údajů podle rozšířeného ustanovení o formě a charakteru souhlasu obsaženého v § 9 písm. a) cit. zákona, váže na podmínky další, mj. i na podmínku podle § 9 písm. d) cit. zákona.

Je pravdou, jak ostatně správně konstatoval i žalovaný, že žalobce pro zpracování osobních údajů subjektu údajů po dobu trvání výběrového řízení nepotřeboval, a to na základě ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů (šlo o údaje poskytnuté subjektem údajů spolu s jeho návrhem na uzavření smlouvy). Zároveň však platí, že podle § 20 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů je nezbytné osobní údaje zlikvidovat, jakmile pomine účel jejich zpracování. V případě výběrového řízení je tímto účelem jednání o uzavření smlouvy na základě nabídek jednotlivých uchazečů. Ve vztahu k jednotlivým uchazečům tedy účel zpracování osobních údajů pomine ve chvíli, kdy potenciální akceptant projeví své stanovisko vůči ofertě. V posuzovaném případě žalobce sdělil subjektu údajů, že na jeho ofertu nereflektuje. Tímto okamžikem zanikl účel zpracování jeho osobních údajů, a žalobce měl tedy postupovat podle § 20 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, ledaže by k dalšímu zpracování obdržel souhlas subjektu údajů ve smyslu § 4 písm. n) zákona o ochraně osobních údajů. Takový souhlas však žalobce od subjektu údajů neobdržel.

K žalobcově námitce směřující k tomu, že subjekt údajů poskytl souhlas s dalším zpracováním osobních údajů tím, že nereagoval na výzvu k tomu, aby **projevil svůj**

nesouhlas s dalším zpracováním osobních údajů, dlužno poznamenat následující:

Podle zmiňovaného ustanovení § 4 písm. n) zákona o ochraně osobních údajů se souhlasem subjektu údajů rozumí svobodný a vědomý projev vůle subjektu údajů, jehož **obsahem je svolení subjektu údajů** se zpracováním osobních údajů. Tím, že zákon stanoví jako obsahovou náležitost **svolení subjektu údajů**, vylučuje právě praxi, kterou žalobce v posuzovaném případě využil, tj. konstruovat presumpci souhlasu na základě toho, že **nebude projeven nesouhlas** se zpracováním osobních údajů. Takový postup by byl zjevným obcházením zákona a neodpovídá jasné dikci ustanovení § 4 písm. n) zákona o ochraně osobních údajů.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Nákladový výrok se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému tak nemá. Toto právo by příslušelo žalovanému. Jemu však žádné náklady řízení ve smyslu 57 s. ř. s. nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16.10.2012

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová